

Kabai Csaba

CAVE BESTIAM

Az örületből térnék vissza,
megjártam az egész utat,
a téboly el caminóját.
Az ördög castingján példásan szerepeltem,
és csattogtak a villámok jártomban-keltemben;
és nem mondom, barátom,
hogy egyszer sem reszkettem.

Az ördögnek kezdettől kedves gyermeke voltam,
mert olyan magamnak való vagyok,
és bevetett mindig, a magányos harcost;
így voltam gonosz gyermek, irigy, dacos,
barbár állat, ha állatot kínozhatott –
líhegett az ördög: *gyerünk, csináld, még nem halott!*,
és simogatott, hogy ilyen jó tanítvány vagyok.

Később a hús bűneire is ajtót nyitott –
ifjú parázna téboly. Én bántottam
a nőket, kiket az élet elém dobott –
bazzalyogva ült az öreg ördög, s bólogatott.

Ördög, most megpróbálsz halálba itatni.
Hej, egykoron ez is micsoda móka volt!
De régi, boros hevületed bornírtsággá változott.
Most eltemet csalóka, barokk kerületed,
tudni vélem utcáid, mégis eltévedek;
számat dögletes ital csókolja, az átokparton ébrednek.

Indulásra régen összecsomagoltam,
itt hagylak, te gyilkos, de hetek, hónapok, évek telnek,
csak ülök bőröndjeimen tompán, bénultan.
Túl sok volt már, kiszállni nem lehet.

Magamból magam kizártam szertelen,
beleittam elmém a sárba, ostobaságba.
Lehet-e innen ébredni *valami másra*?
Csúf vagyok, hitvány állat,
kit emészt a mámorgépezet.

A téboly útján, Ördög utca, vétkezek.
S míg valaha takartak, védtek óvkezek,
most magamra maradtan süllyedek.
Pedig van gyermekem is, kettő,
de ez sem ad kellő fegyelmet:
csak növeli szégyenem.
Rajtam, tudom, rosszul áll bármi mez,
de mégse így kellene feszengenem.

Megállni nem ad tartást semmi vallás –
isten nem jár ördögúton.
Lélek lektorok! Előletek csak futok –
hagymázás szövegetek,
hunyorító szögszemetek: riasztotok.
Megértésekre megvetésekre
vet árnyat, észre sem veszitek.

Ördög nyomatja halálom, ördög dob enyészetnek.
Túl síráson, önsajnálaton, túl veszélyen,
önmagam legnagyobb ellensége:
most fel kellene ébrednem.

EGYEDÜL A VÉGIG

nyomul föl az undor titkos lépcsőin,
soha nem használt vészútvonalakon,
titkos járatokon, nyomul visszavonhatatlanul,
mint az erősödő émelygés.

fogadni őt mindig is rossz házigazda voltam:
rideg az első napon, figyelmes, de visszafogott
a másodikon, otrombán beleszerettem a harmadikon.

mert végső soron igaz az, hogy szeretek szenvedni,
mint ahogy veszíteni is. ezért nem voltam szomorú,
amikor elhagyott. fekete tintával írtam a neki
címezett leveleket, melyekre sohasem válaszolt,
de egy idő után megint itt volt, és úgy tűnt, végleg.

legutóbb a miniszterelnök bukását néztük együtt végig
a történetek iránt hidegen (*minket ugyan nem érint*),
majd egy nagyobb kaspóba ültettük át a virágcsmetét,
melyet öntözni én fogok, egyedül a végig.